

Marathon Venetië, 23 oktober 2011

In het spoor van Marco Polo gaan we over Istanbul (marathon 2010) terug naar Europa. Het wordt dus mijn tweede marathon. Samen met Roland De Keyser, Hugo Colpaert, Geert Spileers, Gorik Devos en Hendrik Pennick gaan we de editie van 2011 temmen.

Traditiegetrouw arriveren we de dag ervoor. We leren al gauw wat leven in en op het water betekent. Gemotoriseerd verkeer is niet toegelaten in de steegjes van Venetië, dan maar te voet naar het hotel. Gelukkig niet al te ver, die valies weegt genoeg. Maar het eerste obstakel, een joekel van een brug doet toch even slikken en het ergste vermoeden. Coach Ignace had het al opgezocht, 14 bruggen moeten we op het einde van de marathon over. We lopen immers van het vasteland naar Venetië toe, dat is het parcours.

Dat Italianen een boon hebben voor mode is geweten. Ook in de sport tonen ze dat maar al te graag bij het afhaken van het startnummer. We vergapen ons aan de talrijke standjes sportkledij met blitse kleuren en strakke lijfjes. "O capitain, what are you thinking" vraagt Gorik aan Ignace. Tja, dat wil ik ook wel weten. Denkt hij aan het driedubbele zware trainingschema dat hij ons de maanden vooraf voorschotelde, of aan die keer dat we in de verzengende hitte na de training zaten uit te puffen in de kleedkamer ... of is het simpelweg aan die knappe verkoopster die het al even strakke shirtje showde.

De serene rust wordt de volgende ochtend vroeg verstoord door lange slierten deelnemers die vanuit alle steegjes van de oude dogenstad richting autobus trekken. Uitgezwaaid door Ignace, brengt die ons naar de start in Stra.

Man, wat is het koud. Het gras ziet wit van het ijs en daar sta je dan in korte broek. De extra T-shirt die Hugo sponsorde, komt goed van pas. We klitten samen in de tent en wachten onder het druppelende condensatievocht op de start. Die wordt pas gegeven als de Italiaanse televisie er klaar voor is. Ik wil nog naar het toilet en wacht geduldig in de rij, maar met nog een paar man voor mij, komt de 'final call before starting'. Die mogen we natuurlijk niet missen, dus dichtknijpen die handel.

Het startschot knalt, we zijn vertrokken. Geert en ik blijven samen, Hugo en Hendrik kort achter ons. Roland en Gorik zijn in een andere box gestart.

We volgen een tijdje de ballon van de 3:50, maar naaldbomen en ballonnen zijn geen goede combinatie. We geraken voorop en besluiten dan maar om ons eigen tempo te lopen. Het gaat goed, het weer is een beetje aan de koude kant en voor we het echt beseffen, bereiken we de 25 km. Doorheen het SanGiuliano's park en dan rest enkel de Ponte Della Libertà ons van Venetië. De koude zeewind beukt op ons in op de 5 km lange brug en ik ben maar al te blij als we de haven bereiken. We versnellen, Geert voorop en al gauw zijn we aan de eerste bruggetjes. De schrik was ongegrond, er liggen loopplanken op en die werken als een springplank, je moet er tegenaan stormen zodat ze goed meeveren. De kades worden smaller, ik loop op de rand en 2 meter lager klutst het zeewater tegen de muur. Aan de zijkant zitten reddingshonden te kwispelen. Ok, hier zijn nog mensen in het water gesukkeld.

'Permesso', 'Scusi'... 'Langs de kanten' helpt allemaal niet meer en Geert duwt ze dan maar opzij.

Een beetje verder wiebelen we het Canal Grande over, een drijvende loopbrug is voor de gelegenheid gebouwd. Op het einde moet je door een deurgat er af, maar met twee tergelijktijd geraak je er niet door en ik hou er paar schaafwonden aan schouder en heup aan over. We zijn nu op het hoofdeiland en moeten tot op het eind naar de finish. In de verte zie je reeds de gevleugelde leeuw op het SanMarco plein. We vliegen er over heen en hier geraak ik Geert kwijt. Ietsje later hoor ik de vertrouwde stem van Peter Vermeulen supporteren, op de volgende brug zie ik al de driekleur op het hoofd van Patrick Cheyns. En ja hoor, daar zijn ook onze dames en coach. De finish is in zicht, alles geven om in 3:40:58 te eindigen.

Daar vind ik Geert (3:40:38) terug, een kop warme thee doet wonderen. Even later komen ook Hendrik (3:55), Hugo(4:04), Roland(4:12) en Gorik(4:23) allen gezond en wel aan.

De 26^{ste} editie zit erop, we keren via de boot terug naar het hotel. Wow, de waterkant met zijn vele palazzi is prachtig, onder de Rialto brug door, toont ons dat er nog een paar mooie toeristische dagen in het verschiet liggen.

Bij de afterparty in het hotel wordt de marathon nog eens dunnetjes overgedaan. Hugo is zonder twijfel pechvogel van dienst: een losgekomen pleister zorgde voor bloed in de schoen wat hem een aantal stops opleverde. Hendrik greep net naast zijn persoonlijke record, iets wat Gorik en Geert wel verbeterden. Maar het meest verrast waren we over de uitstekende prestatie van Roland. De sfeer is gezellig en het duurt niet lang of Casanova, die andere Venetiaanse beroemdheid wordt er bijgehaald. Valeriia verleidt ons tot een tjoesparty (lees kus-). Tja, er bestaan foto's van...

De volgende dagen genieten we van de pracht en praal van Venetië. Carine nam de rol van gids uitstekend op zich. Ze voorziet ons van de nodige plattegronden, iets waar ook onze dames gretig gebruik van maken: "Zoetje, zeg ne keer waar we op de kaart zitten, zodat ik een kruisje kan zetten dat we hier terug kunnen komen naar de winkel". Ik ben er vrij zeker van dat onze dames hun gading vonden in de talrijke boetiekjes die Venetië rijk zijn.

Het is natuurlijk een wirwar van steegjes en bruggetjes, doorsneden met kanaaltjes. Alles verloopt hier via het water: ambulance, groentenkraam, vrachtwagen, lijkwagen ... je noemt het ... er bestaat wel een variant in bootvorm. En de gondels natuurlijk niet te vergeten; helaas was de enige echte droge dag die van de marathon, wat een tochtje toch niet echt aantrekkelijk maakte.

Op culinair vlak heeft Venetië veel te bieden, GamGam is een van de toppers, gelegen in het joodse ghetto (wat zijn naam gaf aan de getto's in de wereld) en bijzonder lekker koosjer eten serveert. En het was Patrick's geoefende oog dat een etalage vol Belgisch bieren ontdekte.

Nog 3 dagen hebben wij de stad doorkruist, het dodeneiland, muranoglas, de biënnale van Venetië en de Peggy Guggenheim collectie hebben op mij een bijzondere indruk achtergelaten.

Het blijft een speciale stad, zo leven met de getijden. De laatste dag hebben wij onze uitweg moeten zoeken: een centimeter hoger of lager, kan het verschil maken tussen droge of natte voeten. Onnodig te vertellen dat er flink wat afgelachen is, de beentjes waren na de marathon goed ... op naar de volgende.

Ik wil ieder bedanken die meeliepen of supporterden, het was een fijne reis.

Ciao,
Lieven Van Boven.